

**DIMENSIUNEA IMAGINARULUI ȘI ADAPTĂRI ALE
TEXTULUI ÎN PIEȘA MIA (CĂTĂLINA FLORINA
FLORESCU)¹**

**THE DIMENSION OF THE IMAGINARY AND
ADAPTATIONS OF THE TEXT IN THE PLAY MIA
(CĂTĂLINA FLORINA FLORESCU)**

Iuliana PĂUNESCU (VORONEANU)

Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, România

1 Decembrie 1918 University of Alba Iulia, Romania

Email: iulia77sim@yahoo.com

Abstract

Cătălina Florina Florescu does not merely write about contemporary life; she dissects it with finesse, revealing how its most ordinary aspects can conceal profound dramas and universal dilemmas. Her work is a plea for a deeper understanding of human nature, conveyed through a refined artistic expression. The writer does not simply present problems but explores them with empathy and depth. Her characters are treated with humanism, revealed through authentic and meaningful dialogues.

Exploring current and profound themes, such as gender identity, femininity, exile, illness and trauma, she places the plays in an artistic context with existentialist and psychological valences. These themes allow theater to become a form of art-reflection, in which the

¹ Article History: Received: 15.08.2025. Revised: 12.09.2025. Accepted: 12.09.2025. Published: 15.11.2025. Distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution License CC BY-NC 4.0. Citation: PĂUNESCU (VORONEANU), I. (2025). *DIMENSIUNEA IMAGINARULUI ȘI ADAPTĂRI ALE TEXTULUI ÎN PIEȘA „MIA” (CĂTĂLINA FLORINA FLORESCU)*. *Incursiuni în imaginar* 16. *IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR/ L'IMAGINAIRE ET LES ADAPTATIONS DU TEXTE LITTÉRAIRE/ LITERARY ADAPTATIONS AND THE IMAGINARY*. Vol. 16. Nr. 2. 190-205. <https://doi.org/10.29302/InImag.2025.16.2.9>. No funding was received either for the research presented in the article or for the creation of the article.

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

audience is invited to find themselves in the characters of the plays, to analyze their own experiences and values, to prioritize their goals and the meaning of life.

The writer's play, *Mia*, proves artistic interdisciplinarity, combining elements of literature, philosophy, science, art, which contributes to the metamorphosis of theater into a platform for dialogue between different fields of human knowledge. This specific feature of contemporary theatrical art allows the script to represent not only a pretext for interpretation and action, but a work of art in itself.

Artistically, her play offers all the factors involved in this artistic endeavor, readers, directors, actors, the opportunity to come into contact, in addition to the action itself, with the specificity of the stage language, with visual symbols, with literary motifs and innovative dramatic structures.

Through the imaginary as an inner and collective projection, through the presence of autobiographical elements (the experience of immigration, living in the diaspora) Florescu reconstructs a fragmented world, on the border between dream and reality, between illness and hope, between the physical and the symbolic body. Literary texts are not mimetically taken over, but reimagined, recreated. In *Mia* we identify subtle adaptations of motifs from ancient tragedy, in the process of exploring trauma and recovering identity. This adaptation strategy becomes a process of rewriting, through which the initial literary text is translated into scenic language, enriched with symbols, visual and auditory metaphors.

Cătălina Florina Florescu's theater gradually reveals itself in the form of a complex experience, in which words and text, mimicry and gestures, sounds in any form and light with different intensities, ideally intertwine to resonate in unison.

Keywords: femininity, art-reflection; artistic interdisciplinarity; visual symbols; complex experience.

Rezumat

Cătălina Florina Florescu nu doar scrie despre viața contemporană, ci o disecă cu finețe, arătând cum aspectele sale cele mai banale pot ascunde drame profunde și dileme universale. Opera sa este o pledoarie pentru o înțelegere mai profundă a naturii umane, prin intermediul unei expresii artistice rafinate. Scriitoarea nu doar prezintă probleme, ci le explorează cu empatie și profunzime. Personajele sunt tratate cu umanism, care se destăinuie prin dialoguri autentice și încărcate de sens.

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

Explorând teme actuale și profunde, precum identitatea de gen, feminitatea, exilul, boala și trauma, plasează piesele de teatru într-un context artistic cu valențe existențialiste și psihologice. Aceste teme permit teatrului să devină o formă de artă-reflexie, în care publicul este invitat să se regăsească în personajele pieselor, să își analizeze propriile experiențe și valori, să își prioritizeze obiectivele și sensul vieții.

Piesa *Mia* evidențiază interdisciplinaritatea artistică, combinând elemente de literatură, filozofie, știință, artă, ceea ce contribuie la metamorfozarea teatrului într-o platformă de dialog între domenii diferite ale cunoașterii umane. Aceasta trăsătură specifică artei teatrale contemporane permite scenariului să nu reprezinte doar un pretext pentru interpretare și acțiune, ci o operă de artă în sine.

În mod artistic, piesa de teatru oferă tuturor factorilor implicați în acest demers artistic, cititori, regizori, actori, oportunitatea de a lua contact, pe lângă acțiunea în sine, cu specificul limbajului scenic, cu simboluri vizuale, cu motive literare și structuri dramatice inovatoare.

Prin imaginarul ca proiecție interioară și colectivă, prin prezența unor elemente autobiografice (experiența imigrării, trăirea în diaspora) Florescu reconstituie o lume fragmentată, aflată la granița între vis și realitate, între boală și speranță, între corpul fizic și cel simbolic. Textele literare nu sunt preluate mimetic, ci reimaginate, recreate. În *Mia* identificăm adaptări subtile ale motivelor din tragedia antică, în procesul de explorare a traumei și recuperarea identitară. Această strategie de adaptare devine un proces de rescriere, prin care textul literar inițial este tradus în limbaj scenic, îmbogățit cu simboluri, metafore vizuale și auditive.

Teatrul Cătălinei Florina Florescu se dezvăluie treptat sub forma unei experiențe complexe, în care cuvintele și textul, mimica și gesturile, sunetele sub orice formă și lumina cu diferite intensități, se întrepătrund în mod ideal pentru a rezona la unison.

Cuvinte cheie: feminitate, reflecție artistică; interdisciplinaritate artistică; simboluri vizuale; experiență complexă

Piesa *Mia*, scrisă de Cătălina Florina Florescu, reflectă o nouă perspectivă asupra rolului femeii într-o societate care continuă să fie marcată de moștenirea trecutului totalitar, în același timp oferind o reflexie asupra felului în care feminitatea este înțeleasă și trăită de femeile dintr-o societate postmodernă. Mai precis, abordează un subiect sensibil și universal: conflictul dintre boală și dorința de a trăi o viață împlinită, explorând trăirile unei femei care se confruntă cu diagnosticul de cancer și

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

cu dorința de a deveni mamă. Scriitoarea specifică în interviurile date faptul că s- a inspirat dintr-un caz real, mama acesteia fiind diagnosticată cu cancer.

Pentru personajul principal, boala și teama, nu sunt doar amenințări fizice, ci expresii ale unui imobilism interior, ale unei existențe blocate în aparențe. Pe de o parte, boala paralizează în frica sa, pe de altă parte, această stare este însoțită de o tensiune interioară, de o frământare continuă, dar lipsită de direcție. „Pentru un om care nu trăiește viața, ci o moștenește doar, boala (și teama de ea) reprezintă o formă de imobilism, de încremenire spasmodică în universul de aparențe al lucrurilor și al trupurilor”(Sontag, 1995, p.5). Mia evoluează spre o viață trăită cu adevărat, care presupune mai mult decât supraviețuirea și evitarea pericolelor: înseamnă asumare, implicare, depășirea fricii și o conexiune autentică cu sine și cu lumea.

Personajul principal, Mia, este o profesoară universitară, 36 ani, de origine est-europeană, naturalizată ca cetățean american, care se confruntă cu o dilemă profundă: urmarea unui tratament agresiv care ar putea compromite fertilitatea sau asumarea riscurilor unei sarcini. Această temă ridică întrebări etice și emoționale, precum: Ce înseamnă să fii femeie într-o societate care definește feminitatea prin prisma maternității? Cum își poate păstra speranța și demnitatea o persoană care se confruntă cu un diagnostic crunt?

Această ipostază feminină complexă trece prin multiple transformări de-a lungul piesei. La început, ea poate fi portretizată ca o femeie puternică și optimistă, dar diagnosticul de cancer o forțează să se confrunte cu vulnerabilitatea și incertitudinea.

„Poate nu vrem să știm adevărul despre corp decât când s- a îmbolnăvit. Poate vrem să ne mințim că al nostru e invincibil și nedoborât de boli.” (Florescu, 2018, p. 50) A recurs la mastectomie preventivă după ce a fost diagnosticată la un control de rutină, la cererea ei și totuși, Mia manifestă o dorință arzătoare de a avea un copil, alimentată de trauma post-operatorie dar și de standardele sociale care i-au impus de-a lungul vieții ideea că datoria unei femei este de a se dedica maternității. Prin dialogurile sale, putem observa lupta interioară între acceptarea realității și refuzul de a renunța la visul de a avea

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

un copil. Relația ei cu partenerul, familia sau medicii poate evidenția tensiuni și conflicte, dar și momente de solidaritate și compasiune.

1. Identitatea feminină și corpul ca spațiu de conflict

Mia este un personaj profund marcat de experiența cancerului și de consecințele acestuia asupra corpului și identității ei. Pentru ea, metafora „boala este partea întunecată a vieții” (Sontag, 1995, p.15) subliniază impactul devastator pe care cancerul îl are asupra existenței ei, nu doar la nivel fizic, ci și emoțional și identitar:

„Câteodată vreau să îmi scot ce e în mine că oricum tot corpul și- a râs de mine, și să pun orice altceva înăuntru. Să devin un animal de pluș.” (Florescu, 2018, p. 21)

Conflictul interior este puternic: Mia resimte cancerul ca pe o violență neașteptată asupra trupului ei tânăr, o mutilare care o face să se simtă ridiculizată și lipsită de control asupra propriei existențe. Dorința de a-și scoate interiorul și de a-l înlocui cu materiale artificiale, precum vata sau câlții din jucăriile de pluș, sugerează o profundă înstrăinare față de propriul corp. Ea nu se mai recunoaște în această formă afectată de boală și își dorește să se reconstruiască, dar nu într-un mod realist, ci printr-o transformare radicală, aproape mecanică, ce reflectă pierderea conexiunii dintre identitate și corporalitate.

Astfel, Mia nu doar că își negociază identitatea într-un corp bolnav, dar se află și într-un proces de alienare și căutare a unui nou sine, unul care să nu mai fie definit de suferință. Această luptă interioară ilustrează complexitatea felului în care boala poate remodela percepția asupra sinelui și a lumii, transformând corpul dintr-un spațiu al familiarității într-un teritoriu străin, care trebuie renegociat și, uneori, chiar respins.

Deși atașată familiei, Mia refuză vizita surorii ei deoarece „mă gândesc automat la timpurile pe când corpul meu era frumos, întreg, sănătos- nu ca acum.” (Florescu, 2018, p. 21), refuză orice amintire și contact personal care i-ar putea aminti de viața dinainte de cancer. Este evidentă lupta internă complexă între imaginea de sine dinainte de boală și cea actuală, între dorința de normalitate și realitatea mutilării. Corpul ei devine un

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

spațiu de conflict, un teritoriu unde se întâlnesc fragilitatea și rezistența, vulnerabilitatea și dorința de emancipare.

2. Realitate-imaginar în piesa *Mia*

Piesa *Mia* explorează intens raportul dintre realitate și imaginar, utilizând această dualitate ca motor al acțiunii și ca mijloc de a scoate în evidență conflictul interior al personajului principal. Analiza acestui raport este esențială pentru a înțelege profunzimea textului și a temelor abordate.

Realitatea în piesă este marcată de constrângeri fizice și sociale. Corpul Mieii, afectat de boală, devine un simbol al limitelor impuse de destin. Acest spațiu real este, de fapt, un spațiu al durerii, al frustrării și al izolării. Dialogurile și acțiunile concrete din piesă reflectă această realitate dură: efortul de a menține o aparență de normalitate, tensiunile din relația cu soțul și cu societatea, precum și lupta interioară cu acceptarea bolii. Timpul real este timpul bolii, un timp lent, apăsător, care pare să fi înghețat posibilitățile de viitor.

În contrast cu această realitate, imaginarul se manifestă ca un refugiu, un spațiu al libertății totale. *Mia* își creează o lume interioară plină de amintiri, visuri și proiecții. Aici, boala nu mai există, iar corpul ei devine un instrument al creației, nu al suferinței. Monologurile sunt principalele vehicule ale imaginarului, permițând personajului să evadeze din prezent și să-și exploreze identitatea feminină în afara constrângerilor sociale.

Amintirile plăcute din copilărie și momentele alături de soțul ei sunt transformate, prin imaginație, în surse de putere. Dorința ei intensă de a fi mamă se manifestă tot în plan imaginar. Acolo, unde realitatea nu o poate atinge, ea își poate îndeplini visul de a da naștere și de a crea o viață. Nu în ultimul rând, prin pictură și muzică, *Mia* își transferă trăirile și emoțiile într-un plan simbolic, dând formă, culoare și sunet lumii ei interioare.

Ceea ce face piesa cu adevărat complexă este modul în care planul real și cel imaginar se intersectează și se subminează reciproc. Imaginarul nu este doar o simplă evadare; el acționează ca o forță activă care încearcă să modifice realitatea. Prin explorarea lumii ei interioare, *Mia* își găsește resursele de a lupta și de a-și revendica demnitatea. În același timp, realitatea

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

continuă să invadeze imaginarul, aducând-o cu picioarele pe pământ și obligând-o să-și reevalueze constant poziția.

Imaginarul nu anulează realitatea, ci o redefinește. Piesa sugerează că identitatea nu este doar o sumă de fapte concrete, ci și o construcție interioară, o poveste pe care o spunem despre noi înșine, și că această construcție, chiar și în fața suferinței, poate fi un act de rezistență.

3. Pierderea integrității corporale și a identității

Întrebarea Miei, „Voi ce ați face dacă trupul v-ar trăda?” (Florescu, 2018, p. 45), este esențială pentru a înțelege conflictul ei interior. Această replică subliniază convingerea Miei că integritatea fizică, odată pierdută, nu mai poate fi recuperată pe deplin, reflectând lupta sa cu propria identitate și corporalitate. Mia se confruntă cu o pierdere ireversibilă, a integrității corporale și a identității asociate nu doar fizică, ci și simbolică. Corpul ei, care odată era un simbol al sănătății și al feminității, este acum un loc al mutilării și al vulnerabilității.

Cicatricea rămasă după mastectomie devine un simbol puternic al acestei pierderi. Aceasta nu reprezintă doar o urmă fizică, ci și o amintire persistentă a fragilității corpului și a schimbării de identitate. „Sânul pe care l-am pierdut e pierdut și gata. Nu simt nimic. Ca și când nu l- am avut.” (Florescu, 2018, p. 24) Mia trăiește într-un conflict continuu între dorința de a-și recăpăta normalitatea și conștientizarea că acest lucru este imposibil. Această tensiune este reflectată și în modul în care ea se raportează la propria imagine în oglindă: „**cine naiba e femeia aia?**” (Florescu, 2018, p. 37). Replica Miei reflectă o ruptură profundă între identitatea ei interioară și imaginea pe care o vede reflectată. Oglinda devine un simbol al confruntării brutale cu sine, cu transformările impuse de boală și cu pierderea unei identități pe care o recunoștea și o accepta înainte de cancer.

Mia nu face doar referire la degradarea fizică suferită, ci și la un sentiment de moarte identitară; nu se mai recunoaște, iar ceea ce vede în oglindă îi provoacă respingere și alienare. Oglinda încetează să mai fie un simplu obiect reflectorizant și devine un spațiu de confruntare dureroasă, unde Mia este forțată să-și privească noua realitate, marcată de boală, suferință și pierdere.

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

Această percepție negativă a propriei imagini indică și o criză de identitate: Mia nu își mai poate reconcilia eul de dinaintea bolii cu cel de după, iar reflecția ei devine un simbol al acestei rupturi. Nu se mai vede ca o femeie întreagă, ci ca pe o versiune străină și mutilată a sinelui. În acest context, oglinda nu doar reflectă realitatea fizică, ci și teama, suferința și incapacitatea de a accepta transformările impuse de boală. Această scenă subliniază dimensiunea psihologică a suferinței Mieii, arătând că lupta ei nu este doar cu boala în sine, ci și cu impactul acesteia asupra identității și percepției de sine.

4. Reflecția Mieii în femeile din tablouri și melodiile preferate

Mia denotă atât o fragilitate interioară, cât și o putere interioară, afișând o demnitate tăcută. Tablourile achiziționate cu ani în urmă nu sunt o reprezentare a realității, ci o oglindire a sufletului uman, a emoțiilor cele mai profunde. Perspectivă asupra modului în care Mia se raportează la propria identitate feminină este clar exprimată:

„Am crezut că femeile alea erau posedate, dar în același timp, emanau o putere de nedescris. Erau gata nu să fie vâdate, ci să vâneze; privirea aia fixă, ochii ăia hămesiți, poziția corpului transfigurată. Pentru mine femeile alea erau făcute să vâneze, niște Diane moderne. Doar că ele nu mai aveau nevoie de arc și săgeți pentru că aveau privirea străpungătoare. Era suficient să te uiți în ochii lor și gata, erai doborât, prizonier, al lor. Fără sânge. O victimă!” (Florescu, 2018, p. 31).

Ea se identifică cu femeile din tablouri, văzându-le ca fiind puternice și pregătite să atace, dar și ca fiind prinse într-o transă, captivate de propriile corpuri și roluri. Această dublă identitate, de vânatoare și victimă, reflectă propria ei luptă internă.

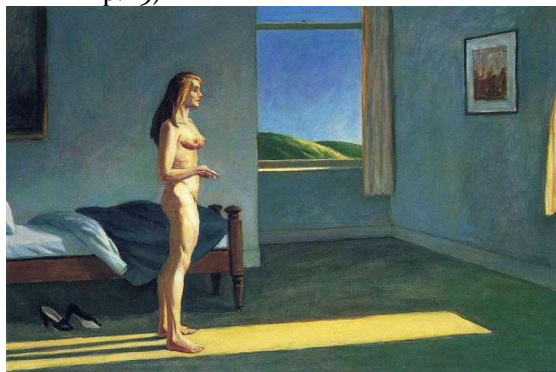
Mia se vede ca o zeiță Diana modernă, dar fără arcul și săgețile care simbolizează puterea tradițională. În schimb, puterea ei vine din privirea înfometată și din capacitatea de a intimida. Această imagine sugerează o feminitate care nu mai este pasivă, ci activă și agresivă, dar care totuși rămâne captivă a

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

propriilor conflicte și vulnerabilități. Mia este simultan vânătoare și vânată, puternică și fragilă, reflectând complexitatea identității feminine într-un corp marcat de suferință.

Perspectiva corpului mutilat o macină. Mia visează și se identifică cu corpuri feminine ilustrate în cele trei tablouri - *A Woman in the Sun* și *Excursion into Philosophy* de Edward Hopper, alături de *Les Demoiselles d'Avignon* de Pablo Picasso, tocmai pentru că ele oglindesc frământările ei interioare. Această conexiune vizuală subliniază criza de identitate și incertitudinile legate de propria corporalitate, arătând totodată cum percepe personajul feminitatea în contextul bolii sale.

- *A woman in the sun* (Edward Hopper) (Florescu, 2018, p. 19)

Femeia din tabloul lui Hopper apare nud, expusă în intimitatea propriei camere. Lumina îi modelează corpul, evidențiindu-i forma și umbrele. În mod similar, Mia, după mastectomie, se confruntă cu un corp modificat, un trup care devine un teren al durerii, dar și al regăsirii de sine. Goliciunea din tablou poate fi citită ca o metaforă a vulnerabilității pe care și Mia o trăiește, fiind forțată să își reconfigureze identitatea fizică și emoțională, pictura rezonând cu temele izolării și experienței personale a spațiului.

Fereastra simbolizează dorința de evadare sau nevoia de conectare cu lumea din afară. La fel, Mia trăiește o formă de izolare, atât impusă de boală, cât și autoimpusă prin procesul interior de acceptare a noii sale realități. Momentul în care ea își

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

privește cicatricea în oglindă poate fi comparat cu privirea contemplativă a femeii din tablou- o privire care nu este doar fizică, ci și interioară, căutând răspunsuri și sens.

Contrastul dintre lumină și umbră este o tehnică ce sugerează atât claritatea momentului, cât și melancolia existențială. Mia navighează între speranță și durere, între acceptare și lupta interioară. Ea se poate regăsi în acest tablou deoarece resimte o distanțare față de propriul corp, care nu îi mai aparține în totalitate, fiind marcat de cancer. Lumina puternică din tablou poate simboliza confruntarea brutală cu realitatea, așa cum Mia se confruntă cu propriul trup schimbat, și în același timp poate fi interpretată ca o metaforă a iluminării, o recunoaștere a propriei existențe, în ciuda fragilității și a pierderii.

Astfel, cele două femei împărtășesc aceeași stare de introspecție profundă, aceeași relație complexă cu propriul corp și cu spațiul care le înconjoară, transformându-și vulnerabilitatea într-un moment de contemplare și (re)descoperire a sinelui.

- *Excursion into philosophy* (Edward Hopper) (Florescu, 2018, p. 19)

În tabloului lui Hopper, bărbatul pare să fie la răscrucea a două lumi, cea a senzualității, reprezentată de femeia întinsă în pat, și cea intelectuală, sugerată de cartea aflată în apropierea lui. Această dihotomie între corp și minte este prezentă și în *Mia*, unde protagonista se confruntă cu propria feminitate redefinită, între ceea ce corpul ei a pierdut și ceea ce mintea ei încearcă să

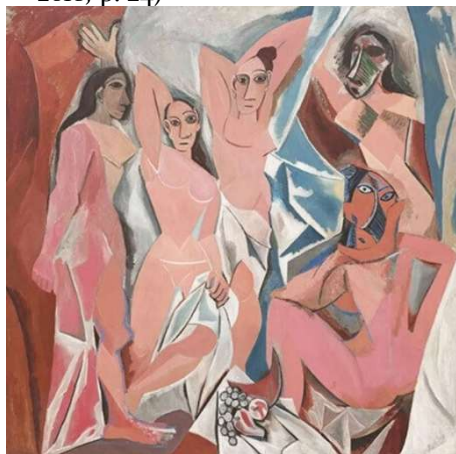
IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

reconstruiescă. Fereastra întredeschisă din fundal sugerează un univers exterior inaccesibil, o posibilă evadare din impasul existențial.

Mia trăiește într-un spațiu interior tensionat, marcat de prezența oglinzii în care se privește. Oglinda devine un simbol al confruntării directe cu sine, la fel cum cartea din tablou poate simboliza încercarea bărbatului de a găsi răspunsuri în gândire. În ambele cazuri, personajele se află într-o stare de blocaj între ceea ce au fost și ceea ce urmează să devină.

După mastectomie, ea nu doar că se confruntă cu pierderea unei părți din corpul său, ci și cu o schimbare profundă în percepția propriei identități. Ca și bărbatul din tablou, Mia se află într-un moment de reflecție intensă, analizându-și noua realitate și încercând să găsească sens în ea. Mia poate simți o conexiune cu această scenă prin prisma temelor de singurătate, înstrăinare și fragilitate emoțională. Boala a schimbat nu doar percepția asupra propriului corp, ci și dinamica relațiilor ei, așa cum și în tablou pare să existe o ruptură între cele două personaje. Spațiul, lumina și obiectele care le înconjoară servesc drept extensii ale frământărilor lor interioare, iar tăcerea care învăluie scenele subliniază tensiunea existențială cu care se confruntă.

- *Les demoiselle d' Avignon* (Pablo Picasso) (Florescu, 2018, p. 24)

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

Picasso folosește cubismul pentru a deconstrui forma umană, ilustrând corpurile femeilor ca fiind fragmentate și distorsionate, o tehnică ce subminează estetica tradițională. Ele sunt expuse privirii, dar nu într-un mod idealizat, ci într-o manieră brută, agresivă, sfidând idealurile clasice ale frumuseții. Tabloul pune în discuție percepția asupra corpului și privirea asupra femeii, la fel cum Mia este nevoită să își renegocieze identitatea într-un corp transformat de boală.

Aceeași idee a corpului reinterpretat este prezentă în povestea Mieii. După mastectomie, se simte mutilată de cancer, și poate rezona cu această imagine a trupurilor schimonosite, care nu mai corespund normelor tradiționale de feminitate, trupul ei nu mai corespunde imaginii clasice a feminității. La fel ca în tablou, unde frumusețea tradițională este destructurată, Mia trebuie să-și redefinească relația cu propriul corp și să-l accepte într-o formă diferită. Ea își privește corpul în oglindă după operație, iar această privire nu este una pasivă, ci una de autoanaliză și redescoperire. Mia nu mai este doar un obiect al privirii altora, ci își recuperează controlul asupra propriului trup și identități.

Două dintre femeile din *Les Demoiselles d'Avignon* poartă măști africane, un element care introduce ideea de travestire, mister și protecție. Aceste măști sugerează o reconsiderare a identității feminine, un aspect central și în evoluția Mieii, fiind evident procesul de reconfigurare a sinelui, în care corpul său devine un spațiu al transformării și al noilor semnificații.

Tabloul lui Picasso a fost creat ca o ruptură de la normele artistice tradiționale, iar această abordare se aseamănă cu modul în care piesa de teatru pune la îndoială normele sociale impuse asupra corpului feminin. Ambele opere contestă convențiile și oferă o perspectivă alternativă asupra feminității și a formei. Mastectomia nu este doar o intervenție chirurgicală, ci și un act care forțează societatea să-și confrunte propriile prejudecăți despre feminitate, frumusețe și sexualitate.

Deși provin din domenii artistice diferite, *Les Demoiselles d'Avignon* și *Mia* explorează teme comune: fragilitatea și puterea femeilor, conflictul cu propria imagine și lupta de a-și menține autenticitatea într-o lume care impune standarde inflexibile de feminitate.

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

Asocierea Miei cu femeile din cele trei tablouri reflectă frământările ei interioare, conflictul cu propria identitate și modul în care percepe feminitatea în contextul bolii. Prin aceste imagini artistice, ea își oglindește suferința, sentimentul de înstrăinare față de propriul corp și lupta cu transformările impuse de cancer.

Piesa abordează modul în care societatea impune femeilor roluri de gen stricte, limitându-le astfel libertatea. Mia este critică față de aceste așteptări: „bărbații și siguranța de sine pe care o au pentru corpul lor e ceva ce... Cum să zic? Nu sunt născuți cu ea, dar o găsesc fără să facă vreun efort...” (Florescu, 2018, p. 14).

Mia observă dublul standard care favorizează bărbații, permițându-le să îmbătrânească cu demnitate, în timp ce femeile sunt judecate pentru orice imperfecțiune: „Există doar două genuri: masculin și feminin. Rolul femeii e să fie mamă și soție, să aibă grijă de cămin.” (Florescu, 2018, p. 28)

Replica inspectorului școlar evidențiază normele patriarhale care restrâng femeile la roluri tradiționale, orientate către viața domestică. Astfel, el reflectă un tipar cultural mai larg, în care femeilor le este limitat accesul la alte sfere ale vieții publice sau profesionale.

Mia se revoltă împotriva acestor constrângeri, dar este și prinsă în ele, reflectând tensiunea dintre emancipare și conformism. Stările ei sunt ilustrate și de melodiile care interferează în diferite acte ale piesei reprezintă metafore care reflectă starea ei emoțională, o combinație între vulnerabilitate și reziliență: *"Walking on Broken Glass"*, *"I Will Survive"* și *"Try"*.

Așa cum versurile *"Walking on broken glass"* sugerează ideea unui drum presărat cu obstacole dureroase, la fel și Mia simte că viața ei s-a sfârșit în bucăți după boala care i-a marcat atât corpul, cât și identitatea. Pierderea sânelui nu este doar o rană fizică, ci și una emoțională, iar fiecare moment de conștientizare a noii sale înfățișări este ca și cum ar păși pe cioburi de sticlă. Versurile reflectă suferința profundă provocată de o iubire eșuată: *"And if you want to hurt me, there's nothing left to fear"* (Florescu, 2018, p. 35).

La fel, Mia se simte abandonată de Mark, care își face vasectomie fără să-i spună, refuzând astfel posibilitatea de a avea

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

un copil împreună. Această trădare îi alimentează și mai mult nesiguranțele legate de feminitatea și identitatea sa după boală.

În contrast, versurile melodiei "Try", interpretată de Mia la un moment dat, pare să ofere o perspectivă alternativă sau un răspuns la tematica abordată în "Walking on Broken Glass". Versurile "Tell me, are you just getting by? You gotta get up and try" (Florescu, 2018, p. 36) transmit ideea că, deși suferința poate fi copleșitoare, există mereu o cale de a merge mai departe. Deși Mia se luptă cu acceptarea noii sale realități, interpretarea acestei melodii sugerează că, în ciuda durerii și nesiguranței, ea caută în continuare puterea de a trăi și de a-și reclădi viața.

Legătura dintre Mia și melodia "I Will Survive" este profundă și simbolică, deoarece ambele transmit un mesaj de reziliență, luptă interioară și regăsire a puterii după o experiență traumatizantă. Dacă "Walking on Broken Glass" reflectă suferința și fragilitatea emoțională a Miei, "I Will Survive" este exact opusul: ar putea reprezenta o declarație de supraviețuire și independență, o posibilă schimbare a personajului, care începe să se accepte și să se valorifice pe sine.

Melodiile rezonează profund cu povestea Miei, deoarece reflectă zbuciumul său interior, lupta cu propriul corp și relațiile care s-au destrămat în urma bolii, o suferință intensă, dar și o căutare dureroasă a speranței și a unei noi identități. Alegerea Miei subliniază acest contrast; deși este rănită și dezamăgită, mai există în ea dorința de a merge mai departe, de a încerca din nou.

Mia este un personaj emblematic pentru explorarea identității feminine într-un corp marcat de boală și de constrângerile sociale. Piesa abordează teme universale precum vulnerabilitatea corporală, dorința de maternitate, presiunile sociale și căutarea identității într-un context de criză. Prin intermediul artei și al reflectării asupra rolurilor de gen, Mia devine un simbol al rezistenței și al luptei pentru autodeterminare într-o lume care îi impune limite, evidențiind nevoia de a-și găsi o nouă definiție a sinelui, una care să învingă stigmatul bolii și să recupereze o formă de demnitate și sens.

Mia nu este doar o reprezentare a suferinței, ci devine un simbol al luptei pentru identitate, iar acest lucru este posibil tocmai prin utilizarea subtilă a planului imaginar. Imaginarul funcționează ca un refugiu, dar și ca un spațiu de redefinire a

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

sinelui pentru personajul principal. Prin amintiri, vise și proiecții, Mia reușește să evadeze din constrângerile fizice și sociale și să-și reconstruiască propria lume. Adaptările textului (limbaj, simbolism, structură) nu sunt simple artificii stilistice, ci instrumente esențiale care permit spectatorului sau cititorului să pătrundă în universul interior al Mieii. Prin monologuri și dialoguri încărcate de subtext, textul reușește să transpună pe scenă un conflict profund, interior, transformând drama personală într-o experiență universală.

Piesa *Mia* depășește tema bolii și a suferinței, devenind o meditație complexă despre rezistența spiritului uman. Prin îmbinarea realității cu dimensiunea imaginarului, piesa ne arată că identitatea nu este o constantă, ci o construcție continuă, iar arta și creativitatea pot fi instrumente puternice în procesul de autodeterminare.

References:

Florescu, C.F. (2018). *Teatru* [Theatre]. București: Tracus Arte.

Sontag, S. (1995). *Boala ca metaforă. Sida și metaforele ei* [Illness as metaphor. AIDS and its metaphors]. Traducere de Aurel Sasu. Dacia.

Butler, J. *Gender Trouble. Feminism and the Subversion of Identity*.
<https://selforganizedseminar.wordpress.com/wp-content/uploads/2011/07/butler-gender-trouble.pdf>

Florescu, C.F. (2024, septembrie). *Female playwrights and applied intersectionality in Romanian theater*.
<https://worldliteraturetoday.org/2024/september/female-playwrights-and-applied-intersectionality-romanian-theater-catalina-florina>

Nelega, A. (2014, 13 noiembrie). *Dramaturgia scrisă de femei(I)* [Dramaturgy written by women]. *Vatra*.
<https://revistavatra.org/2024/11/13/dramaturgia-scrisa-de-femei-i/>

IMAGINARUL ȘI ADAPTĂRILE TEXTULUI LITERAR

- Felseghi, A. (2014, 13 noiembrie). Dramaturgia scrisă de femei (I) [Dramaturgy written by women]. *Vatra*.
<https://revistavatra.org/2024/11/13/dramaturgia-scrisa-de-femei-i/>
- Papp, D. (2024, 18 noiembrie). Dramaturgia, feminismul și avangarda, [Dramaturgy, feminism, and the avant-garde]. *Vatra*.
<https://revistavatra.org/2024/11/18/dramaturgia-scrisa-de-femei-iv/>
- Editorial. Lecțiile din teatru care nu sunt în manuale, dar ar trebui. De la jocurile de rol cu păpuși în copilăria comunistă, la teatrul vindecător din cărți și de pe scenă [Editorial. The lessons in theater that are not in 305 textbooks, but should be. From puppet role-playing in communist childhood to healing theater in books and on stage]. Școala 9. Retrieved June 2, 2024, from <https://scoala9.ro/editorial-lectiile-din-teatru-care-nusunt-in-manuale-dar-ar-trebui-de-la/1807>
- d'Anca, C. (2024, no. 5). Review of Female Playwrights and Applied Intersectionality in Romanian Theater, by Cătălina Florina Florescu. *World Literature Today*. 66-67. Project MUSE.
<https://dx.doi.org/10.1353/wlt.2024.a936141>.